

Dr. Kolláth György

A remegő szájú fiatalember a tv-vita után nehezen döntötte el, elfogadja-e a kinyújtott kezemet. Jelkép. Terveztem nekiadni az állambiztonságról szóló három könyvet. Olvasson, ne csak írjon. Főlöszleges gesztus lett volna. Leszámolásra készül(t): momentán ellenem, utóbb minden ellen, akit-amit a Kádár rendszer mocskának, illetve takargatójának tart. Döntéshozók: így kell érteni a rendszerváltás befejezését, a múlt lezárását?! Ungváry

Krisztián erkölcsi ítéleteket osztva a múltba mereng, ám a jelenbe, az arcunkba köp. Őt vitára ingerlő cikkemben (M. H. 2005. február 15.) éppen arról írtam: a gyalázkodás, irracionális (rossz)indulat beboríthatja és tönkre teheti az országot. Magyarország sokunknak - minden bajával együtt - a hazánk volt az átkosban. Az ma is. Ungváry nem érti, nem méltányolja ezt.

Vitacikkében sok személyemre vonatkozó hamis állítás, sugallat van. Ezek jogi kázusok. Nem csak magamnak tartozom azzal, hogy az ámokfutást megállítsam. Bizonygassam talán itt, hogy „személyes érintettségem” pontosan a DUNAGATE-ügy feltárását, a rendszerváltozás megerősítését hozta? Avagy, hogy első leckém Horváth Balázs minisztertől épp az SZT-tisztek sorsát rendező jogi háttér kidolgozása volt, aminek a nyomán 1990-ben mód lett volna rendezni a máig nyitott kérdéseket. Jöjjenek elő azzal, hogy a rendszerváltozást segítő, garantáló törvények során az előkészítését végeztem? Nem a szám járt, a kezem.

Ungváry elvakultságát jellemzi, hogy - szerintem - az év eddigi legemberibb publicisztikáját: Széle László írását a „tiszteesség” felől szólja le. Lám, nem egyszerűen kutató, de erkölcs-bíró is: kikap tőle, aki azt írja, amit bölcsen gondol. Mindezt a polgári demokrácia nevében?! Ezen a nívón nincs értelme szorítóba lépni. De talán érdemes az olvasó józan eszének támogatására egy-két megjegyzést tenni, a történelmi listá(zás)khoz sorvezetőt adni.

Kulcsmondat ellenem: „Lehet büntetlenül fenntartani egy diktatúrát?” Nem vagyok történész, de tudom, hogy lehet. Múlt, jelen, jövő vonatkozásában egyformán tévedés, hogy a diktatúra alattvalója: „fenntartó”, kollaboráns, ha nem lázad(t) ellene. Ifjú politikusok és háttérbeli „megmondók” kényszerképzete ez. Magyarországon a (párt)politika becsülete az 1988-90-es szint alá süllyedt, mélyrepülése, hitelvesztése gyorsul. Minden bajra az ellenség-keresés és az ellentábor vétkének felmutatása a felelet. Valahogy így: lehet, hogy mi esetlenek, népszerűtlenekek vagyunk, de ami „odaát” van, az még gyalázatosabb. Nem számít, ha a méricskéléstől tapodtat sem megy előre az ország. Most a múlt van soron. Én azt mondom, ebből baj lesz, Ungváry szerint az ügynöknyilvánosság az isten. Kádárék egyfajta csendes kompromisszum jegyében békén hagyták az ország polgárainak zömét. Erre 2005-ben, ügynökügyben alig(ha) számíthat bárki?! Történész, objektív, tudományos alapon (!) segít gatyába rázni, jókra-rosszakra felosztani az országot. Szegény ország!

Ne várja az olvasó, hogy pedánsan kiigazítsam Ungváry fullánkos tévedéseit. Alapfokú jogismereti tanítás sem változtat előítéletem. Érettségizett diákok tudni szokták, mi az elévülés. Jól eligazodnak az erkölcs és a büntetőjog dilemmái terén. Nem állítanák, hogy besúgót csak a diktatúrában zsarolnak, most a demokratikus meggyőződés a beszerző erő. Nem vágják ketté a társadalmat olyanokra, akik szégyelljék magukat és olyanokra, akiket meg kell követni. Tájékozott újságolvasó érte, mi diszkrimináció és mi nem az. Okos embert nem lehet megetetni azzal, hogy a besúgói jelentés csupa szépet-jót írt a kiszemeltéről. Köztudomású: kezdő kutatók „iratfaló” alkotmányos joga smafu a többiek információs önrendelkezéséhez képest. Már, ha tényleg jogállamról van szó, ahol nem léteznék kollektív büntetés, megszegyenyítés. Józan fiatal emberek tudják, hogy a Kádár-rendszer akasztófák árnyékában fogant, majd rendőrállam

Cím
Prügelknabe jelenti

Dátum
2005.02.19.

Dr. Kolláth György

volt, mégse tekintik hazugnak, aki nem ezzel tromfol le bármit. Az pedig, hogy egy kutatási engedély megszerzése kinek, miért nehéz: magánügy, sőt a vitacikk éppen arra érv, hogy azt a jövőben se kapja boldog-boldogtalan.

Használni nem mindig tudunk, de ártani akkor sem szabadna. Seneca szerint a jó bíró elítéli, de nem gyűlöli azt, amit helytelenít.